

BOEVEN EN MADELIEFJES
(Dangerous Nan MacGrew)

Komische thriller in drie bedrijven

door

GEORGE BATSON

vertaling

Marijke de Nes

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **BOEVEN EN MADELIEFJES – DANGEROUS NAN MCGREW** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **GEORGE BATSON** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © 1949 by George Batson

Copyright Renewed: © 1976 by George Batson

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (YouTube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **10** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bgcht ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Proctor - Butler, lang, grijs haar, loopt gebogen, een griezelige figuur.

Higgins - Inspecteur en bankrover, groot en goedgebouwd.

Jean Caldwell - De verloofde van David, verstandig

David Brewster - Jongeman, ziet er goed uit begin twintig

Rosalie Prentiss - Jong (ca 17 – 18 jaar) romantisch meisje, studente.

Jody Long - Jong (ca 17 -18 jaar) ietwat cynisch en bij de pinken,
studente/student

Fluffy Pryde - Een naïeve, hartelijke oude vrijster, lerares van beroep.

Steve Latham - Goed uitziende jongeman met een slap, oneerlijk
karakter

Miss van Loon - Een zogenaamd aristocratische dame van ong. 50
jaar.

Veldwachter Jordan - Jong

DECOR:

Het stuk speelt zich af in het verlaten landhuis van Miss van Loon. Het eerste bedrijf speelt 's avonds om acht uur. Het tweede bedrijf volgt onmiddellijk op het eerste. Het derde bedrijf speelt twee minuten later.

Het toneel stelt voor: de zitkamer van Miss van Loons grote zomerhuis, dat gelegen is aan een meer, ongeveer twintig mijl van de stad. Het is een oud huis, dat er op deze vroege voorjaarsavond bijzonder somber uitziet. De hoofdingang is midden achter. Aan weerskanten van de deur zijn ramen met gordijnen. Rechts vooraan is de deur naar eetkamer en keuken. Een andere deur, vooraan links, gaat naar de studeerkamer. Achter rechts is de trap naar de tweede verdieping. Aantal treden naar verkiezing. Onder deze trap is een deur van een kast. Achter links is de deur naar de kelder. Een schoorsteenmantel met een open haard is achteraan rechts. Naast de schoorsteen, wat meer naar voren, is een kleine muursafe, verborgen achter een paneel. Voor de haard staat een bank. Een tafel met aan elke kant een stoel, staat in het midden. Op de tafel een telefoontoestel. Bij de voordeur staan een kapstok en een paraplustandaard. Bij de paraplubak ligt een paar meter touw. Een drukschakelaar voor de bovenlichten is rechts van de buitendeur.

EERSTE BEDRIJF

(als het doek opgaat, hoort men het buiten regenen en onweren. Boven klappert onophoudelijk een luik in de wind. Het enige licht in de kamer komt van het vuur in de haard. Het is acht uur 's avonds, buiten is het stikdonker. Een man komt zacht de kamer binnen door de deur rechts; hij sluit deze voorzichtig en loopt snel naar de kelderdeur. Hij opent de kelderdeur en als deze zacht achter hem dichtgaat, hoort men de man de trap afgaan naar beneden. Men hoort de donder als de voordeur opengaat, en een andere man in een donkere regenjas en met een hoed op, binnenkomt en snel naar de deur van de studeerkamer, links, loopt. Hij gaat binnen en sluit haastig de deur. De buitendeur gaat weer open en Jean Caldwell komt binnen. Ze heeft een regenjas aan. Ze tast naar de schakelaar en drukt erop. De bovenlichten flikkeren en beginnen te branden. Gedurende het gehele stuk branden de lichten, echter nooit helder)

JEAN: *(kijkt om zich heen)* David! David! Waar ben je? *(ze gaat naar deur vooraan rechts, opent die en roept weer)* David! *(ze wacht even en loopt dan naar de trap. Ze roept zacht maar dringend)* David! Ben je boven? *(terwijl ze wacht, hoort men weer een donderslag. Er klinken voetstappen en David Brewster rent de trap af. Hij is een knappe jongeman van begin twintig)*

DAVID: Jean! *(ze omhelzen elkaar onderaan de trap)* Je hebt mijn boodschap dus gekregen.

JEAN: Ja, en ik ben direct in mijn wagen gesprongen en hierheen gekomen. Jongen, ik ben zo doodongerust. *(terwijl hij haar naar de tafel in het midden leidt)* David, wat is er nu eigenlijk op de bank gebeurd? Ik móét het weten.

DAVID: Toen ik jou 's avonds had weggebracht, ben ik direct naar huis gegaan. Om twaalf uur werd ik opgebeld. Door een man, die beweerde dat hij Morgan was, de accountant. Hij was de boeken nog aan 't controleren, zei hij, en of ik direct naar de bank wilde komen; hij moest me onmiddellijk spreken. Toen ik op de bank kwam, lag hij daar op de grond. Dood. Een revolver naast hem. De safe stond open. Ik zag dat het geld was verdwenen.

JEAN: Maar waarom ben je toen weggelopen, David?

DAVID: Wat moest ik doen? Ik hoorde de politieauto aankomen. Ik

wist dat alle schijn tegen me was. Ze hadden me erin laten lopen, dat snapte ik nu wel. En toen heb ik de benen genomen. Later hoorde ik dat er een bevel tot inhechtenisneming tegen me was uitgevaardigd.

JEAN: *(terwijl David nerveus naar het haardvuur loopt)* David, wie zou het gedaan hebben, denk je?

DAVID: Er is geen sprake van denken, Jean. Ik wéét wie 't gedaan heeft.

JEAN: *(gaat naar hem toe)* Wie, David? Wie is het?

DAVID: Dat zal ik je nu nog niet zeggen. Maar terwijl de politie mij zoekt, zal ik de werkelijke dader te pakken weten te krijgen. Die man die opbelde, was Mr. Morgan niet.

JEAN: Wie dan? Heb je zijn stem herkend?

DAVID: *(grimmig)* Ja. Ik zou er m'n kop onder durven verwedden, dat het de stem was van... *(op de keldertrap klinken voetstappen)*

JEAN: *(haastig)* Er komt iemand aan! Ga gauw weer naar boven.

DAVID: *(vlug naar de trap lopend)* Roep me, als de kust veilig is. *(wacht nog even)* En dank je nog wel, dat je hier gekomen bent, Jean. Eigenlijk had je het niet moeten doen, met zulk hondenweer.

JEAN: Dacht je dat ik je in de steek had kunnen laten, zelfs met zulk hondenweer? *(David rent naar boven. Jean maakt haar regenjas los en terwijl ze haar handen voor het vuur warmt, hoort men weer een donderslag. De kelderdeur zwaait open en Proctor, de huisknecht, komt binnen. Hij is lang, loopt wat voorover en heeft grijs haar. Zijn optreden is koel en kortaf)*

PROCTOR: *(blijft verbaasd staan)* Wel allem...! *(staart haar aan)* Ach, u bent Miss Caldwell, niet?

JEAN: Ja, Proctor. Hoe gaat het?

PROCTOR: Wat doet u hier aan het meer met dit weer?

JEAN: Ik... ik was een dag in Westbrook en op de terugweg kreeg ik iets aan mijn wagen. Ik herinnerde me toen opeens dat Miss van Loon hier een zomerhuis had. Ik weet zeker dat ze het goed vindt, dat ik hier blijf schuilen.

PROCTOR: *(weifelend)* Ja... o ja, natuurlijk, Miss Caldwell. Nee, daar zou ze zeker niks op tegen hebben. *(men hoort het weer donderen)* Moet je dat es horen! In jaren niet zo'n storm gehad.

(loopt naar voren rechts) Moet u soms een kop koffie of thee?

JEAN: Ik zal straks zelf wel wat maken, dank je wel. Ik weet waar alles staat.

PROCTOR: Ja, dat zal wel. U bent 's zomers al zo vaak bij Miss van Loon geweest. *(blijft in de deuropening staan)* Jammer van die jongeman van u. Zag er nou helemaal niet naar uit, dat hij iemand koud zou maken, maar zo zie je maar weer. Hij heeft nog een bende geld gepikt ook, niet?

JEAN: Hij is geen moordenaar! En hij heeft de Farnham Bank niet geplunderd!

PROCTOR: Nou, ik mag het lijden. Ik weet het ook maar uit de kranten, hoor.

JEAN: Wat doe jij hier eigenlijk, Proctor? Ik bedoel, is Miss van Loon nu, in deze tijd van het jaar, van plan hier te komen?

PROCTOR: Nee, ze wil alleen maar dat ik zo af en toe eens ga kijken. Es poolshoogte nemen, of er hier geen stelletje zwervers aan 't bivakkeren is. *(boven slaat een luik in de wind heen en weer. Proctor kijkt naar boven)* Wat maakt die ouwe kast een herrie, hè?

JEAN: Ja, nogal.

PROCTOR: De hele avond hoor ik nou al vreemde geluiden. Of het hele huis vol mensen zit. *(zijn stem heeft iets dreigends)* Maar wees maar niet bang, Miss Caldwell. Er is hier niemand, behalve u en ik.

JEAN: Ik... ik ben niet bang.

PROCTOR: Nou, doet u maar net of u thuis bent. In de eetkamer en de keuken is het 't warmst.

JEAN: Dank je, ik blijf maar bij de haard.

PROCTOR: Net zo u wilt. *(gaat af voor rechts)*

JEAN: *(wacht een moment, rent dan naar de trap, roept zacht naar boven)* David! David!

DAVID: *(zichtbaar op de trap)* Wie was dat, Jean?

JEAN: Dat was Proctor, de knecht van Miss van Loon. Hij is in de keuken.

DAVID: *(achterdochtig)* Wat doet die hier?

JEAN: Controleren.

DAVID: Komt hij door dit noodweer om hier de boel te controleren?!

JEAN: Och, Proctor doet geen vlieg kwaad. (*wanhopig*) David, wat ben je van plan te doen?

DAVID: Ik moet bewijzen dat ik onschuldig ben. Dat is het belangrijkste.

JEAN: Maar je zegt dat je wéét, wie het gedaan heeft!

DAVID: Ik heb bewijzen nodig, Jean. Daarom ben ik hier.

JEAN: Maar dat begrijp ik niet. Waarom ga je dan niet naar de politie en...

DAVID: Dan heb ik geen schijn van kans. Er zijn veel te veel aanwijzingen tegen me. (*kijkt om zich heen*) Ik heb zo'n idee dat dit huis het mysterie van de diefstal en de moord herbergt. En misschien nog wel andere geheimen. (*slaat zijn armen om haar heen*) Dank je, dat je gekomen bent, Jean. Ik moest je zien en je alles uitleggen. Deze laatste twee dagen waren een marteling.

JEAN: Ik heb nooit gedacht dat jij het gedaan had. Geen moment.

DAVID: (*laat haar los*) En nu moet je gaan, Jean. Ga, asjeblijft. Ik weet helemaal niet wat hier vanavond gaat gebeuren.

JEAN: Ik denk er niet aan. Stel je voor, in die gietregen! Nee, ik ga wat eten voor je klaarmaken. Je zult wel uitgehongerd zijn.

DAVID: Jean, luister, het kan gevaarlijk worden. Ik zou niet willen dat jou iets overkwam.

JEAN: Ik pas wel op mezelf. En Proctor is er immers ook nog om me te beschermen? Vooruit, jij gaat weer naar boven. Ik zeg tegen Proctor dat ik iets voor mezelf ga koken.

DAVID: Ja, ik ben min of meer uitgehongerd. Ik durfde niet op zoek te gaan naar de provisiekast, uit angst dat ik iemand tegen het lijf zou lopen en alles wat ik bij me had, waren een paar uitgedroogde boterhammen.

JEAN: Er zullen in de keuken wel wat blikjes te vinden zijn. Ga jij nu naar boven; ik kom direct.

DAVID: Je bent een engel.

JEAN: (*als hij zich omdraait en naar boven gaat*) David, weet je zeker dat het verstandig is wat je doet?

DAVID: (*ernstig*) Ja, Jean, dit is de enige manier. Ik geloof zeker, dat vanavond alles zal worden opgehelderd.

JEAN: Ik hoop het, David. Ik hoop het. (*Jean kijkt hem na en loopt dan naar rechts naar de eetkamerdeur. De bovenlichten flikkeren en branden flauwer. Zij kijkt er even naar en gaat dan vlug de eetkamer binnen. De lichten worden zeer flauw als de deur links opengaat en de man in de donkere regenjas haastig binnenkomt. Terwijl hij de deur sluit, laat hij een handschoen vallen. Hij loopt naar de voordeur, hoort buiten stemmen en rent terug naar de kelderdeur. Hij opent de deur van de kelder en rent naar beneden, terwijl hij de deur achter zich sluit. De bovenlichten branden helderder als de voordeur opengaat en Rosalie Prentiss, zeventien jaar oud, met een lief gezichtje en ongeneeslijk romantisch van aard, binnenkomt. Ze draagt een regenmantel en hoed en heeft een grote rieten picknickmand in haar hand*)

ROSALIE: (*schuchter*) Hallo, hallo... Is daar iemand? Joe hoe! (*komt de kamer binnen en roept tegen iemand, die achter haar loopt*) Jody, kom binnen! Er is geen mens. Maar iemand heeft het licht voor ons aangelaten!

JODY: (*komt boven; ze is zeventien, vroegrijp en cynisch maar niet ruw; kijkt wantrouwend om zich heen*) Hé, wat hebben we hier. Een spookhuis?

ROSALIE: Ssst. Z.. zulke dingen moet je niet zeggen. (*staat bij de haard en schrikt op als boven het luik klappert*) W.. wat zou dat zijn, dat lawaai?

JODY: (*luistert*) Als 't houtwormen zijn, hebben ze wel gevoel voor ritme. (*doet een paar danspassen in de richting van de haard*) Laten wij nou net een huis uitpikken, waar het spookt!

ROSALIE: Z... zeg dat toch niet. Spoken bestaan niet.

JODY: Wat je zegt. Maar waarom sta jij dan te trillen als een espenblad?

ROSALIE: Ik?? Kind, hoe kom je erbij! (*quasi rustig*) Zeg, waar zou onze juf toch blijven?

JODY: Oh, die is natuurlijk weer tegen de een of andere grasspriet aangelopen en staat nu in de gietregen door haar vergrootglas te turen. Wat een type, hè?

ROSALIE: Ik vind haar enig. Jammer, dat ze maar voor tijdelijk is. We hebben nog nooit zo'n leuke lerares gehad.

JODY: Maar de directrice heeft het niet op haar begrepen. En weet je, Rosalie, soms denk ik toch wel eens, zou ze nou wel helemaal

snugger zijn... *(als Rosalie protesteert)* Nou ja, niet gek hoor, maar zo'n klein beetje...

ROSALIE: O nee, helemaal niet. Ze is alleen maar origineel en.. en romantisch en daarom heeft Pettigrew natuurlijk de pik op haar.

JODY: Pettigrew is een...

ROSALIE: Jody!

JODY: Ik zeg toch niks? Kom, ik ga eens kijken waar onze engel blijft. Ik zou niet graag willen dat ze in de plensregen wegsmolt en ons hier met ons beiden in dit griezelhuis liet zitten. *(bij de deur)* Hallo, hallo, we zijn hier!!

FLUFFY: *(roept buiten)* Ik kom, ik kom! *(komt haastig de voordeur binnen. Ze is een opgewonden oude vrijster, die op dit moment zelfs het onweer is vergeten. Ze heeft bij zich: een paraplu en een vergrootglas en houdt in haar hand een blad, dat ze triomfantelijk omhooghoudt)* Meisjes, meisjes, kijk nu toch eens wat ik heb gevonden.

JODY: *(ploft neer op het haardbankje)* Nou, wat heb ik je gezegd?

FLUFFY: Kinderen, als dat geen voorbeschikking is! Het heeft werkelijk allemaal zo moeten zijn. Ja, ik bedoel dat onze auto zo opeens krr-boem zei en niet meer verder wilde. Want toen ik uitstapte, voelde ik iets tegen mijn benen strijken, zo heel zachtjes... En raad eens wat het was?

JODY: *(sluit quasi ontdaan haar ogen)* Niet zeggen, Miss Fluffy. Nee, niet zeggen. Laat me raden... Het... het is groen en het groeit!

FLUFFY: Ja, warempel. Nee maar, Jody, wat knap van je. Misschien ben je toch nog geen absoluut hopeloos geval, al ben je ook de allerdomste in Natuurlijke Historie. *(bewondert het blad)* Stel je toch eens voor, een dubbel-stelig ahornblad! Het is de vondst van deze eeuw!

JODY: *(trekt haar regenjas uit)* Hè, nou een stuk roggebrood met spek!

FLUFFY: Jody, je moet niet zoveel waarde hechten aan de dingen van het ogenblik.

JODY: *(verontwaardigd)* Van het ogenblik? Ik rammelde op de berg al van de honger.

FLUFFY: Ach, die heerlijke bergtocht! Kinderen, wat een dag! Dat ik nu toch zo'n zeldzaam Zuid-Afrikaans meizoentje op de top van

de Druïden Berg moest vinden!

JODY: En moest u zich daar nou zo over opwinden, dat u onze picknickmand in de afgrond mikte?

FLUFFY: Ik vrees dat ik een ogenblik mijn zelfbeheersing verloor. Maar kom, we hebben toch ook wat cakejes en koek in de andere mand.

JODY: *(met afgrijzen)* Koek!! En ik snak naar vlees, grote brokken vlees!

FLUFFY: *(trekt haar regenmantel uit)* Ja, meisjes, het spijt me werkelijk dat ik onze lunch in 't ravijn liet verdwijnen. Maar opeens zag ik daar dat zeldzame meizoentje. Het keek me recht in m'n ogen! *(ze haalt een tamelijk verlept madeliefje uit haar zak en bestudeert het onder haar loep)*

JODY: Ik vraag me nog steeds af, hoe een Zuid-Afrikaans meizoentje op onze Druïden Berg verzeild geraakt is.

FLUFFY: Ik heb geen flauw idee, Jody. Maar voor wonderen moet je nooit een verklaring zoeken. Je moet ze dankbaar aanvaarden, zoals dit heerlijke oude huis, dat als 't ware uit de lucht is komen vallen als... als een fata morgana.

JODY: Ik wou dat er een biefstuk uit de lucht kwam vallen, die echt was.

ROSALIE: Hè, jij altijd met je eten!

JODY: Nou, zonder eten zou de wereld gauw zijn uitgestorven. Of niet soms?

ROSALIE: Nee, o nee. Zonder liefde! Zonder liefde zou de wereld niet kunnen bestaan.

JODY: Poeh, liefde! Kind, jij droomt nog van je liefdesromannetjes en je films!

ROSALIE: Nou, in elk geval vind ik liefde belangrijker dan eten!

FLUFFY: *(legt de bloem en het vergrootglas op de tafel)* Meisjes, meisjes toch. Het komt allemaal wel in orde. Weet je, dit is een van die verrukkelijke dagen, dat er telkens weer iets nieuws gebeurt. Wacht maar. We krijgen wel iets te eten. Je zult het zien.

JODY: We kunnen altijd nog soep koken van onze regenjassen.

FLUFFY: *(rondkijkend)* Ach, wat een enig oud huis. Van wie zou het eigenlijk zijn? Het ziet er hier zo knus en gezellig uit. *(bij de kelderdeur)* Wat zou dat voor een deur zijn? *(zij draait zich om en*

loopt naar de eetkamer) En hier is nog een deur. *(zij opent de deur en deinst verschrikt achteruit. Proctor staat op de drempel. Ze herstelt zich)* Hemelse goedheid. Is... is me dat schrikken!

PROCTOR: Goeienavond, dame, kan ik iets voor u doen?

FLUFFY: Ja, sta in hemelsnaam niet achter deuren. Ik bedoel, na ja, ik ben me half doodgeschrokken.

PROCTOR: Daar ben ik om zo te zeggen hier voor, om achter de deur te staan. Ik ben de huisbewaarder.

FLUFFY: *(loopt achteruit als Proctor de kamer binnenkomt)* O, bent u de huisbewaarder. Wat... wat prettig. *(reikt hem een slap handje)* Ik ben Miss Fluffy Pryde. Ik geef les in Natuurlijke Historie aan het Meisjespensionaat van Miss Pettigrew in Westbrook. *(Proctor neemt haar hand niet aan en zij trekt hem zenuwachtig terug)* Dit zijn twee van mijn leerlingen. *(ze loopt achteruit, tegen de tafel in het midden en keert zich beleefd om)* Oh... neemt u mij niet kwalijk. *(met een verlegen lachje)* O hemeltje. Ik dacht dat het iemand was. 't Is de tafel maar. *(gaat zitten in de stoel bij tafel midden)* We waren planten gaan zoeken, toen opeens dit vreselijke onweer losbrak. Toen zijn we de weg kwijtgeraakt en hier vlakbij wilde opeens onze auto niet verder. En.. en daar zijn we dus.

PROCTOR: Dat zie ik, ja. Nou, Miss van Loon zal er wel niks op tegen hebben, dat u hier een beetje op verhaal komt.

FLUFFY: Miss van Loon?

PROCTOR: De eigenares. Dit is d'r zomerhuis. 's Winters woont ze in Farnham.

FLUFFY: Ik ken nogal wat mensen in Farnham, maar geen Miss van Loon.

PROCTOR: Ze woont er pas een jaar of twee. Echt een fijne dame.

JODY: Ik wil niet onbescheiden zijn, maar zou die fijne dame misschien nog een paar knakworstjes over hebben?

FLUFFY: *(haastig)* Maar Jody! *(verontschuldiging tot Proctor)* 't Zijn nog maar kinderen, weet u. Ze zijn nog in de groei.

PROCTOR: *(met een blik op de twee meisjes)* Ik houd niet van kinderen.

FLUFFY: O, maar van deze twee zult u geen last hebben. Nog wel bedankt voor uw vriendelijke ontvangst. En zou ik nu even mogen

telefoneren? Miss Pettigrew zal wel in alle staten zijn.

PROCTOR: Ik heb daarnet geprobeerd op te bellen. Kreeg geen verbinding. D'r zijn zeker een paar telefoonpalen omgewaaid, of zoiets.

FLUFFY: O hemeltje! Wat ellendig! Nu ja, zodra het onweer voorbij is, zullen we... *(hevige donderslag)* Grote genade, hoor toch eens. Het is nu weer heel erg luid!

JODY: Mijn maag is nog veel luider!

FLUFFY: Wat zou het toch heerlijk zijn, Jody, als jij net zoveel aandacht had voor je huiswerk als voor je maag.

PROCTOR: *(loopt naar de kelderdeur)* Nou, u gaat uw gang maar. Erg rustig zal het hier vanavond wel niet zijn, maar als u het er op wilt wagen... *(grinnikt onaangenaam, terwijl hij de kelderdeur opent en verdwijnt)*

FLUFFY: Wat een... sympathieke man.

JODY: Sympathiek? Het monster van Frankenstein kan bij hem in de leer gaan!

ROSALIE: *(gaat naar tafel midden)* Ik vind het hier zo eng.

FLUFFY: Doe niet zo dwaas, Rosalie. Is alles niet prachtig gegaan? *(achter hen kraakt de voordeur, die zachtjes opengaat en weer haastig wordt dichtgegooid. Ze springt op)* Jeetje, wat was dat?!

JODY: *(terwijl allen naar de voordeur kijken)* D.. dat zal de wind geweest zijn... hoop ik.

FLUFFY: Ja, ja natuurlijk, de wind! Wat waait het, wat waait het! *(Jean komt uit de eetkamer met een blad eten. Zij staan met hun rug naar haar toe, omdat zij allemaal met het gezicht naar de voordeur staan)*

JODY: Ik heb zo'n honger, dat ik gewoonweg eten ruik!

JEAN: Hallo. *(allen draaien zich om)* Als iemand soms honger heeft, er is van alles in de keuken.

FLUFFY: O, goedenavond. Bent u Miss van Loon?

JEAN: Nee, ik ben een kennis van haar. Ik kreeg hier in de buurt motorpech en ben hier komen schuilen. Ik heet Jean Caldwell.

FLUFFY: Ik ben Fluffy Pryde, tijdelijk lerares aan de Pettigrew School in Westbrook. En dit zijn leerlingetjes van me: Rosalie Prentiss en Jody Long.

JODY: (*zwaait met haar hand*) Ha!

FLUFFY: Jody komt uit een artiestenfamilie. Haar vader is acrobaat.

JODY: O, u moest hem eens zien. Hij slingert aan zijn tanden door de nok van het circus. En zonder net!

JEAN: Ja, dat zou ik graag eens zien. Word jij ook circusartieste?

JODY: Ach nee, thuis willen ze het niet. Nou zit ik mijn tijd te verdoen op een meisjesschool. Pa wil hogerop, weet u.

FLUFFY: Is de nok van het circus nog niet hoog genoeg?

JODY: (*tegen Jean*) Maar ik oefen elke dag, hoor. Parterre. Zal ik eens op mijn hoofd gaan staan?

FLUFFY: Jody, laat dat. Je bent daar niet op gekleed. Blijf alsjeblieft in je normale stand.

JEAN: Een ander keertje dan maar. (*tegen Fluffy*) Als u honger hebt, gaat u dan gerust naar de keuken met de meisjes. Ik weet zeker dat Miss van Loon dat goed zou vinden. Ik neem alle verantwoording op me.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

TONEEL
UITGEVERIJ **INK**

“Samenspelen” is ons motto